

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S. P. P., a.s. B.**, IČO: X., proti povinnej **M., spol. s r.o. K.**, IČO: X., o **vymoženie 2 557,47 eur (77 046,40 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. Er 2693/99, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., Exekútorský úrad so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. júla 2005, sp.zn. 3 CoE 44/05, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 19. júla 2005, sp.zn. 3 CoE 44/05 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 10. marca 2005 č.k. Er 2693/99 - 39 exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 1 082 Sk. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnený 15. januára 2001 predložil súdu návrh na zastavenie exekúcie. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku. V poučení o opravnom prostriedku uviedol, že proti jeho rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Krajský súd v Košiciach, na odvolanie súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M. do výroku o trovách exekúcie, uznesením z 19. júla 2005, sp.zn. 3 CoE 44/05 jeho odvolanie odmietol a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak. Keďže z osobitného zákona (Exekučného poriadku) nevyplýva prípustnosť odvolania, odmietol ním podané odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor JUDr. Ing. K. M. a navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že uznesenie Okresného súdu Košice II z 10. marca 2005, č.k. Er 2693/99 – 39, vydala vyššia súdna úradníčka. Poukázal na čl. 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého je proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Tým, že uvedené uznesenie obsahovalo nesprávne poučenie, že odvolanie nie je prípustné, bola mu odňatá možnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu vydaného vyšším súdnym úradníkom. Namietal preto, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred ním konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Oprávnený ani povinný sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr to, či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Súdnym exekútorom je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, teda rozhodnutie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Jeho dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., či len na skúmanie existencie vady dovolateľom priamo namietanej (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). Vychádzajúc z obsahu dovolania sa osobitne zameril na otázku splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pri zisťovaní, či v danom prípade boli porušené procesné práva súdneho exekútora bolo treba vzhľadom na čas vydania rozhodnutia súdu prvého stupňa a prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. septembra 2005, vychádzať z Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. októbra 2004 do 31. augusta 2005.

Novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 341/2005 Z.z. došlo v dobe od 1. októbra 2004 do 31. augusta 2005 k rozšíreniu možnosti súdu prvého stupňa rozhodnúť o odvolaní smerujúcom proti jeho rozhodnutiu. Podľa právnej úpravy účinnej v tomto období súd prvého stupňa uznesením odmietol odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene alebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nebolo prípustné (§ 209 ods. 1 O.s.p.). Len v prípadoch, v ktorých nebolo možné rozhodnúť o odvolaní podľa

tohto ustanovenia a nebolo možné rozhodnúť ani autoremedúrou podľa § 210a O.s.p., o odvolaní rozhodoval odvolací súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade vydala uznesenie Okresného súdu Košice II z 10. marca 2005 č.k. Er 2693/99 - 39, ktorým bola exekúcia zastavená a oprávnený bol zaviazaný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 1 028 Sk, vyššia súdna úradníčka Mgr. A. P.. V dôsledku odvolania súdneho exekútora proti výroku tohto uznesenia o trovách exekúcie predložil vec sudca Okresného súdu Košice II odvolaciemu súdu (Krajskému súdu v Košiciach), ktorý o odvolaní rozhodol dovolaním súdneho exekútora napadnutým uznesením.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že postup Okresného súdu Košice II bol v rozpore s v tom čase platným a účinným ustanovením § 209 ods. 1 písm. b/ O.s.p. O odvolaní, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nebolo prípustné (o taký prípad ide aj v danej veci), totiž mal rozhodnúť okresný súd a až v prípade, že by proti jeho rozhodnutiu o odmietnutí odvolania bolo podané odvolanie, o tomto odvolaní by rozhodoval odvolací súd, avšak za podmienky, že by súd prvého stupňa postupom podľa § 210a O.s.p. uznesenie priamo nezmenil. Takýto procesný postup musel byť dodržaný aj v prípade, že uznesenie súdu prvého stupňa vydal vyšší súdny úradník a sudca odvolaniu podanému proti takémuto rozhodnutiu nemienil vyhovieť (§ 374 ods. 3 O.s.p.), ako tomu bolo v predmetnej veci.

Keďže súd prvého stupňa takto nepostupoval a odvolací súd pri rozhodovaní na tento nesprávny procesný postup neprihliadol, bola dovolateľovi odňatá možnosť podania odvolania proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odvolania a tým uplatniť procesné právo priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, čím konanie pred súdmi trpí vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky navyše poukazuje na to, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca (článok 142 odseku 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Z ústavného príkazu je zrejmé, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je vždy prípustný opravný prostriedok, t.j. proti každému takémuto rozhodnutiu. Základný zákon štátu tu neumožňuje žiadnu výnimku. Kým v prípade rozhodnutí sudcov nenapadnuteľnosť niektorých rozhodnutí odvolaniami zákonná úprava priamo predpokladá

a ani ústava také rozhodovanie v jednom stupni nevyklučuje, u rozhodnutí vydávaných poverenými zamestnancami súdu je to naopak a napadnuteľnosť všetkých rozhodnutí poverených zamestnancov odvolaním je bezvýnimočným pravidlom, ktoré má oporu v základnom zákone štátu.

Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Vzhľadom na existenciu tejto vady sa dovolací súd vecne nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými dovolateľom v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 25. septembra 2009

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková